

Ordspråks-Comedier.

Bättre en fågel i handen, än tio i
skogen.

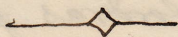
Personerna:

Fritz } skolgossar.
Axel }

En bagare.

En fruktmånglerska.

En värdshusvärd.

Första Akten.

(Rummet föreställer en landsväg. Fritz och Axel mötas.)

Fritz. He, god dag, Axel!

Axel. God dag, Fritz!

Fritz. Oförmödast att träffa jeri dig. Hvart skall du

2.
ta vägen?

Axel. Jag skall till skolan i Linköping.

Fritz. Dit skall jag också.

Axel. Då kunna vi ju göra sällskap.

Fritz. Javisst. Men hvar har du varit under sommaren?

Axel. Jag har varit hemma hos min mor.

Fritz. Nå, har du haft trefligt?

Axel. Ahja! Nu har det varit roligt, nu. Jag har rott, simmat och varit i skogarna.

Fritz. Du har väl jagat och, kan jag tänka?

Axel. Inte alls. Huru skulle jag det ha gjort!

Fritz. Hvarför ej?

Axel. Icke har mor råd att hålla hundar och kassar och annat, som fordras för en jägt.

Fritz. Jassa! Din moder är fattig.

Axel. Ja; men icke är det något att skämmas för. Kommer du ej ihåg, Fritz, hvad läraren lärt oss i skolan — — —

Fritz. Jo, jo; nu minnes jag allt väl.

Axel. Nå, hvarför säger du då så föraktligt — —

Fritz. Så, så, 'Vi ska' int' idas gerata om den saken mera.

Axel. Som du tycker.

Fritz. Jag tänker väl att du ej fått några "skaber" med dig hemifrån?

Axel (tar upp en ekrona ur fickan och visar Fritz). Jag är ej så utan.

Fritz (skrattande). Två kronor! Har du inte mer?

Axel. Nej! jag tycker det är rätt mycket. Hur mycket har du då?

Fritz. För tillfället har jag ingenting; men jag kan säga dig något. Ser du, jag har varit hos min farbror i Norrköping, tullnotarien Franquist —

Axel. Inte är han ju din farbror. Han ju inte samma namn?

Fritz. Nej, nej! Men jag kallar honom farbror.

Axel. Nå, hvad hände där?

Fritz. Jo, ser du, han har lofvat mig tvåhundra kronor, kan du tänka dig. 200 kronor, när han får arbeta en rik tant, som bor någonstades i Skåne.

Axel. Men, tänk, Fritz, om hon skulle leva mycket länge! då får du vänta!

Fritz. Å nej! Var du lugn! Den gamla kärningen dör nog snart. Och när jag har fått mina 200 kronor! Då skall det bli ett lustigt "leben" minnsann, skall jag säga! tvåhundra kronor, det låter något mot din fattiga tvåkrona. För dem kan jag köpa mig en häst

4. och fara ut och rida hvar enda dag. (Galopperar omkring). Ur vågen småkratt! Det blir något det, du! Håll du, du skall få sköta hästen, så kan du förtjäna dig litet drickspengar ibland.

Axel. Nej tack, jag tros vi dröja. För resten är det väl bäst, jag går ensam, för det skulle kanske gärra dig att gå i sällskap med din stalldräng.

Fritz. Ja, jag tros verkligen jag går ensam. Adieu med dig, fattiglapp!

(Fritz går; Axel ser en stund efter honom, hvarpå han äfven aflägsnar sig).

Ridån faller.

Andra Akten.

1. Första Tableau'n.

(Rummet föreställer en del af en stad, i hvilken bagaren bor).

Fritz (inkommande). Nå, det var då för väl att man kom till en stad! Magen riktigt skriker af hunger. Sedan klockan fem i morgne har jag ej ätit någonting, utan bara trappat på. Klockan är nu 12 och man borde få sig något till bästa.

5.
(Går ett stycke och varreblis sin först bagarbutikken).
Ah! Se der kos en bagare! Ypperligt! (värmar sig
den; bagaren står i dörren) (Fritz ropar). Hös nu, herr
bagarmästare, har ni något godt bröd.

Bagaren. Hvad skriker han för; tros han jag är
dof? Visst har jag godt bröd, men har han några pen-
gar, det är bättre att fråga?

Fritz (söker förlägen i fickorna). Det var då bra för
argligt, just i dag har jag ingenting. Men hös nu, ba-
garmästare, jag har en farbror, tullnotarien Tran-
quist i Vörköping, och han har att vänta ett
stort arf. Så snart han får det har han lof-
vat mig tvåhundra kronor, därför kan han väl
ge mig några kullar på credit till dess?

Bagaren (skrattande). Ha, ha, ha, ha, ha, det
var mig en gök! erbj stopp, min gosse, mig lurar du
inte så lätt!

Fritz (öfvertygande). Men jag försäkrar, min herr
bagarmästare! Min farbror, tullnotarien Tranquist
i Vörköping, har lofvat mig tvåhundra kronor,
när han fått ärfa sin tant. Det är alldeles
sant.

Bagaren (hånande). Jassa! Alldeles sant! Ja-
så! Men, min herr spetsbos, dra du så långt

6. vägen räcker med ditt tillkommande arf, / går in i boden och slår igen dörren efter sig).

Fritz (närmade sig utgången från scenen). Det var mig en grobian! Han förstår inte sin egen fördel. Nu får han ingen förtjänst på mig. Nå det skadar inte för den morianen! Han går vidare (syns ej mera) och söker sig mat på annat håll.
Ridan faller.

2. Andra Tableau'n.

(Rummet föreställer - må vara - samma del af staden, men bagarboden är borta och i dess ställe synes fruktmänglerskans stånd.

Fritz (inKOMMER från motsatt sida till den han utgick). Nå, se här ha vi en fruktmänglerska, hon är nog föruleftigare än den där bagarrofvarn. (närmar sig ståndet). Hö nu, kära fru, ge mig ett halft dussin äpplen.

Fruktmänglerskan. Strax, min unge herre. (Han lämnar honom sex äpplen). Det blir tolf öre.

Fritz. Ja ha, sex tolf öre skall ni ärligt ha, men just nu för tillfället är jag utan pengar, jag har på hitvägen tappat min portemonnaie. Men jag har en farbro', tullnotarien Tranquist, och han har

7.
inom kort att vänta ett stort arf, och då har han lofat mig
200 kronor. därfö kan väl frun ge mig kredit på de där löff ö-
rena till dess?

Fruktmånglerskan (ond). En sådan lymmel! Hvad
har jag med hans farbrod och hans arf att göra? Taggenast
hit pengar eller vekså ge mig äplena tillbaka (Rifver till
sig äplena). Försök han att lura hvem han vill, men med
mig lyckas det inte. Lett kom inte hit en gång till
det säger jag, för då skall han inte slippa i prä för
så godt pris. (Stöter bort honom.)

Fritze (i det han går). Det var också en grobiter.
Hon är visst gift med bagaren, åtminstone måtte de va-
ra syskon. Det blir väl bäst att jag slår mig ned vid
värdshuset där. (Pekar på — ingenting — bakom ku-
lissarna och går dit).

Ridan faller.

3. Tredje Tableaurin.

(Rummet föreställer ett värdshus. Några bord stå
här och där; omkring dem stolar. I bakgrunden står
en disk, bakom hvilken finnes ett förhänge. På högra
sidan synes en dörr. Ingen person är i rummet).

Fritze (inträder genom dörren). Nu skall man smis-
ja kräset. (Sätter sig vid ett af borden och ropar). Höl

8. hit någon!

Värden (kommer genom förhänget bakom disken). Hvad befalls, min herre?

Fritze. Ge mig en smörgås med kött och en half öl!

Värden (utgår och inkommer genast med det begärda på en bricka, som han ställer på bordet). Se här, min herre!

Fritze (äter och dricker med välbehag). Utmärkt! det smakade förträffligt. Chew, höj nu, herr Källarmästare, ett ord i förtroende! Jag har inga pengar, men jag har en farbro, tullnotarien Tranquist, och han får inom kort ett stort arf, och då har han lofvat mig två hundra kronor. Därför kan jag ju få skriva upp det här så länge.

Värden. Ah nej, min gunstige herre, vi skriva inte dit! Trost ni, jag är en äsna! Den där notarien Tranquist känner jag dessutom sedan gammalt. Han är ännu skyldig mig tjugo kronor, sedan jag bodde i ett köping. Det är inte värdt att drifva med mig, förstår ni det, hva? Pengar eller rocken, för kommer ni inte härifrån!

Fruktmånglerskan (framkommande). Allha! Det var riktigt rätt herr Källarmästare, det var riktigt bra. Jag sku' just gå hem och äta middag, då jag hör

de väsendet här hos er och kom in. Det var rig-
tigt bra åt honom herr källarmästare! Den där ka-
nalen ska' vi snart lära veta hut! Mig höll han
nyss på att lura på Tolf öre, men ee, jag var honom
för slup! Jag skall hjälpa till. (Hon doar tillsammans
med värden rocken af Frits, som försöker sträffa e-
mot).

Frits. Hjälp, hjälp!

Axel (inrusande genom dörren). Hvad står här på?

Värden. Ja den här spetskopven har beställt mat,
och nu kan han inte betala, så jag tänker ta rocken
i stället för pengar så länge.

Frits. Hjälp, hjälp, kära Axel!

Axel. Vänta! Herr värd, huru mycket är han
skyldig?

Värden. Femtio öre.

Axel. Låt honom gå och ge honom igen sin rock.
Jag skall betala för honom. Här är en tvåkrona, vet-
la den och var god ta betalt.

Frits (utrusar skamplat). En sådan grobian!

Värden. Med största nöje, min unge herre. Jag
skall strax vara tillbaka. Är det ingenting annat
herrn befäller? Vär god, säg bara till, så skall det genast be-
kommas (Går).

Ridån faller.
(Slut).